

titel	Preek ds. H.J. Messelink (GKv Hattem) n.a.v. Gal. 5:25 – 6:10
ondertitel	
auteur	Ds. Henk Messelink
achtergrond	GKv
bron	
jaartal	2015
thema	

Inleiding of samenvatting inhoud

Hier is de preek te vinden die ds. Henk Messelink op 20 september 2015 hield in een jongerendienst in de GKv Hattem-Noord. Galaten 5:25 – 6:10. Hij voert daarin een pleidooi om als homo's en hetero's samen gemeente van Christus te zijn. 'In gelijkwaardigheid, in erkenning, in liefde. Dat we elkaar zien en respecteren als geliefde kinderen van God. Dat we elkaar plaats en ruimte geven in de gemeente, niet veroordelend, niet altijd maar je mening moeten hebben, maar voorzichtig, omdat we allemaal zo kwetsbaar zijn, zo gemakkelijk stuk te maken. Laten we elkaar niet de das om doen met al te stellige uitspraken, maar laten we elkaar in liefde en zorg aanvaarden, zoals we zelf als zondaren door Christus aanvaard zijn'.

Preek ds. H.J. Messelink n.a.v. Galaten 5:25 – 6:10

Eerst een gedicht.

Herinnering

*Het ergste wat mij kan overkomen is, zei mijn moeder,
dat één van mijn zoons homofiel is.
Mijn broers en ik wisten niet wat het was.
Later wist ik dat ik het ergste was wat mijn moeder kon overkomen.*

*Mijn vader ging daar anders mee om.
Hij voelde dat ik anders was, zag dat ik anders was.
Hij wilde dat het niet zo was.
Hij ging moppen tappen. Eindeloos moppen tappen.
Ik heb er thuis nooit over gepraat.*

*Op school was het niet anders.
De jongens uit mijn klas scholden.
Homo, homo, homo.
Geen leraar die er iets van zei.
Het was een gereformeerde school.*

*Nu, jaren later, zie ik de jongens van destijds terug
als eerbare vaders in de kerk.
We herkennen elkaar van die tijd.
We groeten beleefd en doen alsof er niets gebeurd is.
Wel zo gemakkelijk voor hen.*

*Het doet nog steeds pijn.
Steeds als ik ze weer zie, doet het nog pijn.*

Heftig gedicht! Zeker in een jongerendienst.

Tegelijk: je kunt er niet om heen. Niet alleen verschillen de meningen volkomen (van: 'je mag het wel zijn, maar niet doen' tot 'waarom mogen homo's niet trouwen?'), maar het blijft ook moeilijk om homo's echt te accepteren in de gemeente.

Homo *in* de kerk, homo *en* de kerk, moeilijk, moeilijk. Ik wil daar straks proberen eerlijk op in te gaan. Maar we gaan nu eerst uit de Bijbel lezen: Galaten 5:25 – 6:10

Jongens en meisjes, zussen en broers, hetero's en homo's,

Ik begin even met een paar dingen die ik deze week las. Eerst een krantenbericht. Veenendaalse homo zegt lidmaatschap kerk (PKN) op. Hij schijft daar heel emotioneel over: *Niemand durfde echt de confrontatie met mij aan te gaan. Ben ik slecht? Enkel omdat ik homo ben? Omdat ik, toevallig als homo, in dezelfde God geloof als die van jullie? Zijn jullie dan een haar beter? Ja? Hoe dan? Waarom dan? Wat is de liefde van God? Vertel het me maar....Of houden we nu allemaal de mond? Is geloof enkel achter de ellebogen? Ik ben toch ook een kind van God? Laten ze mij dan ook accepteren, dat mis ik in Veenendaal.* Nou, dat hakt er meteen in en dat is dus van deze week!

OK, nog een, ook van een homo, die tegelijk docent is aan TU in Kampen. *"Mijn coming out als homo in 2006 leverde heel wat kaartjes op van vrouwen. Mannen reageerden eigenlijk niet. Ik zou graag willen dat*

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>

de schotten tussen getrouwden en ongetrouwden werden doorbroken. Soms ben ik heel verdrietig over het feit dat ik kinderen zie opgroeien in gezinnen waar ik als homo nauwelijks of nooit over de vloer kom. Ik heb zo vrijwel nooit contact met kinderen en kinderen leren zo niet om te gaan met mensen die anders zijn. Op die manier wordt het patroon nooit doorbroken, terwijl dat voor jonge mensen heel belangrijk is. Een heftig moment beleefde ik toen ik met een student en zijn 5-jarige dochter over straat liep. Aan de ene kant gaf zij haar vader een hand, aan de andere kant mij. Het was voor het eerst in mijn leven dat ik hand in hand met iemand over straat liep." Zo! Opeens komt het heel dichtbij.

Nog eentje dan: " *Ik ben 27 jaar en ik geloof in God. Toen ik ontdekte dat ik homo ben, reageerden mijn ouders eerst heel liefdevol; maar later kwam er toch een andere reactie: "Is het geen fase? Je blijft onze zoon, maar een relatie is volgens de Bijbel niet juist." En andere mensen tegen mijn ouders: "Ik heb het gehoord van je zoon, wat verschrikkelijk voor je". Voor de 'kerk' heb ik weinig goede woorden. Ik ga wel naar de kerk, maar ik wil absoluut niet bij een gemeente horen. Maar neem het alsjeblieft van mij aan wanneer ik zeg dat God mijn Vader is en ik zijn kind wil zijn."* Je voelt de pijn en ook meteen de spanning tussen homo en kerk. Homo en de kerk, gaat het ooit nog goedkomen tussen die twee?

Ik begin in elk geval expres met deze verschillende levensverhalen. Omdat ik ontdekt heb dat ik moet leren vanuit de positie van de homo zelf te denken. Waarom is dat belangrijk? Ik neem maar even een voorbeeld. Hoe lees je de Bijbel? Ik lees de Bijbel als hetero, een ander als homo. Maakt dat dan verschil? Ja dus. Iedereen weet dat de Bijbel niks moois zegt over homoseksuele handelingen, zeg maar homo-seks. Veel homo's zijn alleen al door het noemen van deze anti-homo-seks teksten de kerk uitgejaagd.

Maar heb je wel eens aan een homo-jongen of een lesbisch meisje gevraagd: hoe komt deze tekst uit de Bijbel nou bij *jou* over? En dan praat ik dus over *gelovige* homo's. Ik noem een bekende tekst, uit 1 Kor. 6: Weet u niet dat wie onrecht doet geen deel zal hebben aan het koninkrijk van God? Vergis u niet: ontuchtplegers, afgodendienaars, overspeligen, mannen die bij mannen liggen, dieven, geldwolven, dronkaards, lasteraars, zij zullen geen deel hebben aan het koninkrijk van God. Lekker rijtje toch? Als je nou een heteroman of -vrouw bent, hoe lees je dat dan? Zo van: dat gaat over mij? Mij, geldwolf, mij, dronkaard? Nee toch? Ok, je kunt heel erg aan je geld vastzitten, OK, misschien heb je gisteravond wel teveel gedronken en kwam je behoorlijk zat thuis, maar dit gaat toch niet over jou? Alsof jij straks bij de hemel voor een gesloten deur komt? Maar als je nou als *homo* zo'n tekst leest? Zou je dan wel meteen denken: o ja, dat gaat over mij? Want ik heb wel eens bij een man gelegen? Dus: de hemel gaat dicht voor mij? Als je nou homo bent en je wilt heel graag dicht bij God leven en Jezus volgen, dan staat dit toch ook heel ver van je af? Net zo ver als van hetero's?

Ik zeg hier mee niet dat zulke teksten ons niks te zeggen hebben; maar ga dan als hetero en homo naast elkaar staan en zeg eerlijk: de Bijbel kan op sommige plaatsen ook *tegenover* ons staan en ons in de spiegel laten kijken. En dat kan pijnlijk zijn. Maar ga zulke teksten niet gebruiken om homo's mee om de oren te slaan, terwijl jezelf lekker buiten schot blijft. Als Paulus zegt dat dronkaards en geldwolven het koninkrijk van God niet zullen binnengaan, nou dan hebben heel wat kerkmensen, oud en jong, de handen vol aan zichzelf. Toch? En je wilt toch ook niet met droge ogen beweren dat het verhaal van Sodom en Gomorra iets te maken heeft met homo's in de kerk vandaag, voor wie het leven met God belangrijk is en tegelijk ook een strijd, net als voor mij? Ik vond het zo mooi wat ik las van een homo die schrijft: *Ik ben van mening, dat als God, wanneer Hij het echt niet goed zou vinden, het op een veel duidelijker en liefdevolle manier in zijn Boek zou zetten. Niet homo's in 1 rij met verkrachters en moordenaars. Niet met zoveel haat. Dat is niet de God die ik ken. Hoe kan liefde tussen twee mensen, man of vrouw, een gruwel zijn in Gods ogen? Heeft God niet gezegd dat het niet goed is dat de mens alleen is? Of geldt dat alleen voor hetero's?*

OK. Even terug. Of je nou homo of hetero bent, hier in de kerk mag je zeggen: Ik ben een schepsel van God; God heeft mij mooi gemaakt; God heeft mij ook met gevoelens geschapen, gevoelens van liefde, van seksualiteit. Met een lichaam dat reageert, met vlinders in je buik, of met opwinding, opgewondenheid. Daar mag je God voor danken. Ik kan met een meisje danken als ze vertelt dat ze verliefd is geworden, op een jongen. Ik kan met een meisje danken, als ze verliefd is geworden, op een meisje. Dat is ook een geschenk van God, toch? Ik zeg dit maar even heel duidelijk. Waarom? Omdat wij in de kerk geneigd zijn zomaar ergens een grens te trekken. Als ouders aan vrienden vertellen dat ze een homofiele zoon of een lesbische

dochter hebben, is er vaak alle begrip en meelevens---ook al kan dat ook al uit de hoogte zijn ('wat erg voor jullie'.....). Maar als ze dan vertellen dat hun zoon of dochter verliefd is of een vriend of vriendin heeft, dan is dat begrip vaak ver te zoeken; of opeens kijken ze een andere kant op; want dat kan toch niet.....We zijn ook wel een beetje huichelachtig; als je ziet dat bijna alle stelletjes in de kerk seks hebben *voor* het huwelijk, dus *buiten* het huwelijk, dat een aantal ongehuwd samenwoont, en we weten daar niet zo goed raad mee, we tolereren dat maar zo'n beetje - en tegelijk weten we heel goed te vertellen dat homofiele relaties echt niet mogen van God, dan klinkt dat wel een beetje huichelachtig, toch? Dan kun je je beter wat bescheidener opstellen.

Trouwens, ik heb hier ook wel wat tegen onze jongeren te zeggen: in het voorgesprek met vier meiden gaven ze aan dat er nogal wat verschil zitten tussen ouderen en jongeren in de kerk. Ouderen zeggen al snel: homo mag je wel *zijn*, maar verder: punt. Geen uitingen daarvan. Jongeren zijn veel vrijer in hun opvatting: denken ruimer, sommigen vinden ook het homohuwelijk prima. Nou, dat is duidelijk. Maar het is ook dubbel. Want diezelfde jongeren gebruiken *homo* en *lesbo* als scheldwoord; zelfs jonge kinderen op de basisschool doen dat al. En ze kunnen heel wat moppen vertellen over homo's. Dan kun je wel ruim in je opvatting zijn, maar heb je homo's dan echt geaccepteerd? Als je eerlijk bent? Laten we dus niet al te simpel over dit onderwerp spreken. En eerst maar eens bij onszelf naar binnen kijken: heb ik mijn homo-broer en mijn lesbische zus echt lief? Kijk ik met de ogen van Jezus naar hen? Omhels ik hen? Letterlijk en figuurlijk? Of *gedoog* ik hen? Liefst op afstand? Je kunt dat ook nog wat verder invullen: Homo in de kerk, dat betekent ook: wat kunnen homo's *VOOR* de kerk, voor ons betekenen? Welke gaven hebben zij van God gekregen die ze kunnen inzetten voor ons: gaven van vriendelijkheid, van openheid, van liefde. Maar ook dat zij en wij, homo en hetero, aan elkaar laten zien wat het volgen van Jezus vandaag betekent, hoe moeilijk dat soms is, hoeveel strijd dat kost, maar ook hoe mooi dat is, hoe je daarin door de Heilige Geest overwinningen kunt behalen. Wat kunnen we nog veel van elkaar leren! En wat zit daar ook een stuk erkenning van elkaar in! Over en weer.

Dat brengt me bij het Bijbelgedeelte dat we gelezen hebben: Galaten 6. Opvallend dat daar eerst staat: draagt *elkaars* lasten, en dan: want ieder mens moet zijn *eigen* last dragen. Zijn eigen bagage, of rugzak, staat er letterlijk. Nou, dat kan dus samen gaan. *Elkaars* lasten, dan gaat het om de dingen in je leven waar je mee worstelt. Paulus zegt: ga dan naast die ander staan, die worstelt en til mee aan zijn of haar probleem. En dat kun je alleen als jij niet denkt dat jij nou zo goed of zo belangrijk bent. Dat kun je alleen als je heel dicht bij die ander gaat staan en zo naast de ander, dat het gewicht van het probleem over jullie samen verdeeld wordt en dus de last voor de ander lichter wordt. Luisteren dus, begrip hebben, liefhebben, niet veroordelen.

En goed begrijpen, nou ga ik vanmiddag niet zeggen dat het homo-zijn een last is. Dat is weer zo'n opmerking uit de hoogte zo van: homo's zijn eigenlijk zielig en wij moeten ze helpen. Het *KAN* wel een last zijn. Natuurlijk: als je als meisje van 15 of 16 ontdekt dat je op meisjes valt, dan kan die ontdekking heel moeilijk worden: hoe vertel ik het mijn ouders, mijn vrienden? Je hele toekomstbeeld wordt ook anders: geen man, geen kinderen, geen kleinkinderen. Een lesbische vrouw zei dat tegen mij: weet u, wat ik het moeilijkste vind: dat ik geen kinderen krijg en dus geen kleinkinderen. Nou, dat is zo'n last, waar je zwaar aan kunt tillen. Wil *jij* dat verhaal aanhoren, en samen bidden bijvoorbeeld? Dat is: draagt elkaars lasten. Elkaar serieus nemen en in die moeite naast de ander staan.

Tegelijk zegt Paulus: je *eigen* last, je eigen bagage dragen. Er is namelijk één last die niemand anders voor jou kan dragen: dat is je verantwoordelijkheid voor God. Als je straks voor God verschijnt - en dat zal gebeuren - kun je nooit naar een ander wijzen: ja, maar, Here, ze hebben mij zo slecht behandeld. Dat kan allemaal wel, maar God zal mij en jou vragen, of je nou homo of hetero bent: heb jij op jouw plekje Mij gediend? Heb je met jouw gaven iets goeds gedaan? Op die laatste dag kan ik *jouw* last niet dragen en jij die van *mij* niet. En dan zal God ook aan mij vragen: heb je echt naar mijn Woord willen luisteren? Ook als die Bijbel het je moeilijk maakte? Heb je gekozen voor gehoorzaamheid aan Mij, voor het volgen van Jezus, ook als dat betekent dat je je kruis op je moet nemen en tegen de verleidingen van de duivel moet knokken? Of heb je dat niet gedaan? Koos je voor een weg die je *niet* met God kon gaan? Dat zijn de vragen.

Dit document is gedownload van <http://www.homoindekerk.nl>

Ik kan niet in jouw hart kijken en jij niet in dat van mij. *God* kan dat wel en Hij ziet of daar het verlangen leeft om Jezus te volgen, wat dat ook kost, of niet. Dat is de last die je zelf moet dragen, dat is jouw en mijn verantwoordelijkheid. Die nemen we niet van elkaar af. Wat wij in de *kerk* mogen doen is: elkaar in liefde aanvaarden, elkaar echt zien, elkaar echt aandacht geven, elkaar liefhebben, zoals Jezus ons heeft liefgehad. Want we leven allemaal vanuit Golgotha waar Jezus voor ons stierf. Dat maakt ons in de gemeente allemaal gelijk.

Homo in de kerk. Waar het mij om gaat is dat we als homo's en hetero's echt samen gemeente zijn. In gelijkwaardigheid, in erkenning, in liefde. Dat we elkaar zien en respecteren als geliefde kinderen van God. Dat we elkaar plaats en ruimte geven in de gemeente, niet veroordelend, niet altijd maar je mening moeten hebben, maar voorzichtig, omdat we allemaal zo kwetsbaar zijn, zo gemakkelijk stuk te maken. Laten we elkaar niet de das om doen met al te stellige uitspraken, maar laten we elkaar in liefde en zorg aanvaarden, zoals we zelf als zondaren door Christus aanvaard zijn. Zo mogen we elkaar bij de hand nemen en meenemen op weg naar de toekomst, waar de verschillen helemaal verdwenen zijn. En daar begin je vandaag al mee te oefenen. Zeg het maar: ik ben kind van God en *toevallig* ook hetero. Ik ben kind van God en *toevallig* ook homo. En allemaal zijn we door Jezus aan elkaar gegeven en we zijn blij met elkaar.

Amen